

Luku 2

Marcus yritti ankarasti keskittyä edessään oleviin matikantehtäviin, mutta jokin häiritsi häntä. Jonkun ääni.

”Oletko aivan varma, ettet ole koskaan lukenut *Suurta Jahtia*?” Lise kumartui kuis-kaamaan Marcukselle.

”Kyllä, olen ehdottoman varma, etten ole lukenut sitä”, Marcus mumisi. Normaalisti Lisen vieressä istuminen matikantunnilla

auttoi häntä keskittymään. Lise oli aina niin uppoutunut omiin tehtäviinsä. Tänään kaikki oli kuitenkin toisin.

”Siis kyllähän minä ymmärrän, jos et ole lukenut alkuperäistä nettisarjakuvaa, mutta siitä on painettuja versioita, joita saa kirjastosta **vaikka heti!**” Lise selitti innoissaan.

”Tuota, minäpä pidän sen mielessäni”, Marcus sanoi ja yritti vimmatusti muistaa, miten matikantehtävän seuraava vaihe ratkaistiin.

”Kai sinä tiedät, että sen piirtäjä ja kirjoittaja Kevin Silverwick tulee tänään käymään täällä?” Lise kysyi.

”Tiedän, vastahan sinä olet puhunut siitä viikkokausia”, Marcus vastasi hajamielisesti.

”Ehkä nyt olisi hyvä hetki perehtyä sen juoneen, ihan vain että tietäisit, mitä siinä tapahtuu. Hänhän tulee jo muutaman tunnin kuluttua.”

”Lise, lakkaa häiritsemästä Marcusta”, herro Crawford kajautti luokan edestä.

”Okei, anteeksi, opettaja”, Lise vastasi. Hänen päänsä painui pariaksi sekunniksi, mutta heti kun opettajan huomio siirtyi muualle, Lise jatkoi: ”Sarjakuva siis kertoo sekalaisesta porukasta hylkiöitä, jotka tulevat **galaksin** joka puolelta. He ovat kokoontuneet yhteen Suuren Jahdin takia. Se on eräänlainen valtava, galaktinen *tutkimus*.”

Marcus hörästi korviaan. Hän ei ollut niinkään kiinnostunut avaruudesta, mutta tutkimustyö kuulosti *mahtavalta*. Hän kääntyi Lisen puoleen.

”Mitä he sitten jahtaavat?” hän kysyi.

”Aarretta! Mutta kukaan ei tiedä, millainen se oikeasti on. He tietävät vain, että jos he löytävät sen, luvassa on palkinto.”

”Mikä palkinto?” Marcus kysyi.

”Jotakin sekä yksinkertaista että verraton-ta. Jokin toive, jonka toivoisi toteutuvan”, Lise vastasi.

”Tuo kuulostaa oikeastaan tosi siistiltä”, Marcus sanoi ja kohotti katseensa matikan-kirjasta.

”Eikö?” Lise sanoi. ”Joten tarina kertoo siitä, kuinka he matkustelevat ympäri **galaksia**, taistelevat pahiksia vastaan, etsivät **VIHJETTÄ** ja yrittävät saada Suuren Jahdin päätökseen.”

”No loppuiko se hyvin? Mitä he toivoivat?” Marcus kysyi. Hän oli tohkeissaan siirtynyt tuolinsa reunalle.

”Tarina ei ole vielä lopussa. Se on jatkuva sarja. Uusi numero ilmestyy kerran kuussa, mutta nyt se alkaa olla loppupuolella. Aion tänään kysyä kirjailijalta loppuratkaisusta. Ehkä saan jonkinlaisia vihjeitä.”

”Mitähän hän sanoo”, Marcus mutisi mietteissään. ”Mitä sinä toivoisit palkinnoksi?” hän lisäsi.

”Tiedelabraa”, Lise vastasi päättäväisesti nyökäten. ”Entä sinä?”

Marcus harkitsi asiaa. ”Että saisin pelata jalkapalloa ystäväieni kanssa aina ja ikuisesti.”

★

Marcus mietti sarjakuvaa vielä ruokatunnilla, kun hän oli pelaamassa jalkapalloa koulun kentällä.

Hänen ystävänsä Patrick heittäytyi taklaamaan ja potkaisu sitten pitkällä jaloillaan pallon kauas Marcuksen ulottuvilta.

”Sinä et edes nähnyt minun lähestymistäni!” Patrick hihkasi olkansa yli kiitäessään kauemmaksi Marcuksesta.

”Ehkä sinä vietät liikaa aikaa ratkomalla **ARVOITUKSIA**”, Oyin sanoi ja juoksi Marcuksen rinnalle.

”Enkä vietä”, Marcus sanoi tytölle ja pysähtyi sitten raskaasti huohottaen, mutta hymyillen. ”Ja joka tapauksessa tutkimukset ovat toistaiseksi ohi, me ratkaisimme viimeisen tapauksen ennen lomaa.”

”Tästä lähtien keskityt siis pelkästään jalkapalloon?” Oyin kysyi.

”Minä lupaan sen”, Marcus vannoi.

Patrick hölkötteli takaisin ystäviensä luokse. ”Hienoa, Häkissä pidetään pian turnaus kolmen hengen joukkueille, joten sinä olet siis mukana, vai mitä?” hän kysyi asetellessaan silmälaseja paremmin nenälleen.

”Totta kai”, Marcus vastasi.

Patrick ja Oyin olivat olleet Marcuksen ystäviä esikoulusta asti. Hän ei ollut juuriakaan ehtinyt hengailla heidän kanssaan sen jälkeen, kun hän oli liittynyt **Aamupalaetsiviin**. Olisi **hauskaa** viettää lomalla aikaa yhdessä.

”Hei, mitä te muuten tiedätte *Suuresta Jahdistasta*?” Marcus kysyi. ”Oletteko kuulleet siitä?” Oyin ja Patrick jäähmettyivät aloilleen ja katsoivat toisiaan. ”Oletteko puhuneet siitä minun selkäni takana?” Marcus siristi silmiään epäluuloisesti.

”Sinä et ole jahtaaja, Marcus. Et ymmärtäisi kuitenkaan”, Patrick sanoi, paukutti rintaansa ja ulvoi kohti taivasta.

”Jahtaaja?” Marcus kysyi.

”Se on nettinimi *Suuren Jahdin* faneille.” Oyin kohautti olkapäitään. ”Olen lukenut sarjista jo jonkin aikaa.”

”Minä olen saattanut kirjoittaa siitä omiakin tarinoita...” Patrick paljasti.

”Tosi *upeaa*, että tekijä on tulossa tänne tänään”, Oyin hehkutti.

”Joo, saatan pyörtyä, kun hän astuu sisään. En voi uskoa, että hän tulee kouluumme!”

”Olenko minä ainoa, joka ei ole kuullut mitään tästä sarjakuvasta?” Marcus kysyi.

Oyin kohautti olkapäitään. ”Sinähän olet aina tykännyt enemmän kirjoista kuin sarjiksista.”

”Ehkä tämä vierailu saa mieleni muuttumaan”, Marcus sanoi.

Ruokatunnin jälkeen Marcus ja hänen ystävänsä menivät juhlasaliin, jonne koko koulu oli kokoontunut pitkiin riveihin. He löysivät itselleen istumapaikat oppilaiden merestä. Kaikki osoittivat suosiotaan, kun näyttämölle astui pitkä mies, jolla oli tumma iho ja punertavat hiukset. Hän asteli lavalla edestakaisin sillä välin, kun oppilaat vaipuivat kunnioittavaan hiljaisuuteen.

Kevin Silverwick puhui hitaasti, mutta Marcus ei ollut tylsistynyt. Hän ja kaikki muut sa-

lissa istujat janosivat kirjailijan jokaista sanaa. Hän oli vakava mies. Hänen kertomiinsa vitseihin reagoitiin aina hetken verran myöhässä – aivan kuin yleisöltä olisi kestänyt muutamia sekunteja tajuta, että hän todellakin pilaili.

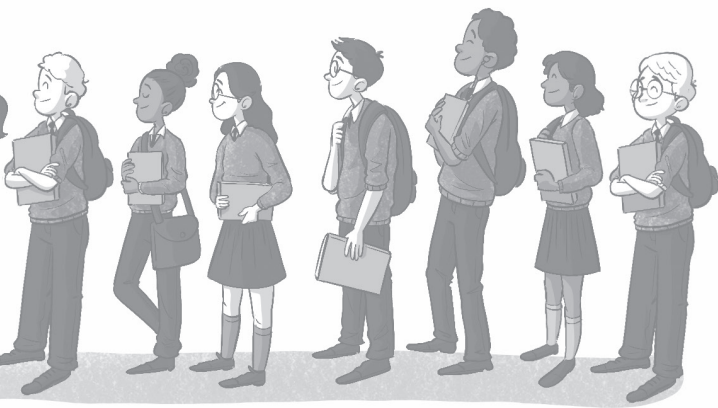

Puheensa päätteeksi Kevin paljasti asian, joka mullistaisi lähiviikkojen elämän koululla.

”Lopuksi minulla on teille ilmoitus. Kaikki varmaan tietävät, että *Suuri Jahti* on lähestymässä päätöstään”, Kevin sanoi, ja voihkaisut aaltoilivat yleisön läpi. ”Jäljellä on enää kolme numeroa, ja kun aloin ajatella parasta tapaa niiden julkaisemiseksi, keksin tämän jutun.”

Kevin piti tauon ja veti syvään henkeä.

”Ehkä ette tienneetkään, mutta kävin itse tätä koulua nuorempana. Vietin kuvataiteen tuntini laatimalla luonnoksia, joista aikanaan kehittyi *Suuren Jahdin* henkilöahmoja. Siksi ajattelin, että olisi **hauskaa** lopettaa tämä siellä, mistä kaikki alkoikin”, Kevin sanoi. Hän ei katsellut enää pelkästään yleisöä, vaan antoi katseensa kiertää koko salissa.

”Tämä on oikeastaan vain pitkäpiimäinen tapa sanoa, että ajattelin, että olisi **SIISTIÄ**, jos julkaisisin viimeiset osat täällä, ilmaiseksi, ennen kuin kukaan muu saisi tilaisuuden lukea niitä”, kirjailija kertoi, ja koko sali repesi

huutoihin. Marcus vilkuili ympärilleen. Lisen silmät olivat niin suuret, etteivät ne näytäneet kunnolla mahtuvan hänen päähänsä. Kaikki olivat ällikällä lyötyjä.

”*Suuren Jahdin* kaikki kolme viimeistä numeroa siis jaetaan Rutherfordin koululla, ja kaikki, jotka haluavat lehden itselleen, saavat tänään ensimmäisen niistä”, Kevin jatkoi. Hän piti pienen tauon ennen kuin lausui vielä viimeisen, **SALAPERÄISEN** huomautuksen.

”Toivottavasti onnistutte löytämään sen, mitä etsitte.” Sitten hän kumarsi kevyesti ja asteli ulos salista. Hänen taakseen jäi pinokaupalla sarjakuvalehtiä. Ensimmäinen osa kolmesta viimeisestä numerosta.